

Sygn. akt III CSK 91/18

POSTANOWIENIE

Dnia 20 lipca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa „O.” spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej w K. (poprzednio „O.” Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowo-akcyjnej w K.)

przeciwko „I.” spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w B.
o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 20 lipca 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 7 listopada 2017 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 5400 (pięć tysięcy czterysta) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W świetle tej regulacji, cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być wobec tego osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może rozstrzygnąć w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Jednocześnie przypomnieć należy, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i jego rolą nie jest korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Skarżąca we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołała art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wskazując, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona i jednocześnie sformułowała pytania, udzielenie na które, jak wskazała, ma kluczowe znaczenie w sprawie: 1. czy w przypadku wyeliminowania z obrotu prawnego przez Sąd Najwyższy prejudycjalnego orzeczenia stanowiącego podstawę wyroku sądu pierwszej instancji dopuszczalny jest brak uchylenia przez sąd drugiej instancji orzeczenia sądu pierwszej instancji celem ponownego rozpatrzenia sprawy, co stanowi zdaniem powoda naruszenie dwuinstancyjności postępowania sądowego; 2. czy sąd może dokonać miarkowania kary umownej do kwoty zasądzonej w prejudycjalnym orzeczeniu, w sytuacji gdy powód dochodził wyłącznie części kary umownej, co stanowi zdaniem powoda wyrokowanie ponad żądanie pozwu; 3. czy sąd może dokonać miarkowania kary umownej w sytuacji, gdy w prejudycjalnym postępowaniu brak było podniesienia przez pozwanego skutecznego zarzutu miarkowania kary umownej; 4. czy przy zastrzeżeniu kary umownej, możliwa jest ingerencja sądu poprzez jej miarkowanie w stosunku do wysokości umownej, jak również odnoszenie wysokości roszczenia o zapłatę kary

umownej do braku wykazania szkody; 4. czy Sąd Apelacyjny w [...] może popierając swoje stanowisko w niniejszej sprawie powoływać się na rozporządzenie, które ma zastosowanie wyłącznie w prawie zamówień publicznych, a pomijając regulacje prawne w prawie budowlanym oraz aktach wykonawczych do prawa budowlanego, co niewątpliwie wpłynęło na obniżenie kary umownej do wartości zasądzonej w prejudycjalnym orzeczeniu ?

Nadto skarżąca we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazała na rażące naruszenie art 484 § 2 w związku z art 483 § 1 k.c.

Po poddaniu ocenie, z punktu widzenia dokonanej w orzecznictwie Sądu Najwyższego wykładni pojęcia oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, przytoczonego wyżej stanowiska skarżącej mającego tego dowieść, Sąd Najwyższy nie stwierdza, aby przesłanka ta w badanej sprawie wystąpiła. Według bowiem utrwalonej linii orzeczniczej, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. tylko wtedy, gdy zaskarżone orzeczenie jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami prawa albo wydane zostało w wyniku dostrzegalnej w sposób pewny i niewątpliwy bez potrzeby głębszej analizy jurydycznej błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, co czyni to orzeczenie bezprawnym (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2011 r., I PK 237/10, z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, z dnia 24 lutego 2012 r., V CSK 225/11, z dnia 13 kwietnia 2016 r., V CSK 622/15 - nie publ.). Wątpliwości skarżącej i jej twierdzenia o rażącym naruszeniu prawa materialnego są jej własną oceną rozstrzygnięcia i nie uzasadniają przyjęcia *prima facie*, że naruszenia prawa wystąpiły i miały charakter elementarny.

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz w związku z § 2 pkt 7 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r., poz. 1800) ze zmianą wynikającą z rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia

3 października 2016 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2016 r., poz. 1668).

jw